

Τ

ά απογεύματα της Μεγάλης Ἑβδομάδας έχει κανονίσει ἡ Εὐγενία νά κάνει τίς ἐπικοινωνίες της στό chat room. Τό διάβασμα στό Λύκειο εἶναι φορτικό, λέει, καί τίς διακοπές τίς ἔχουμε γιά ἀποτοξίνωση! Γιά νά πάει στήν Ἐκκλησία, οὔτε λόγος! Δέν ἀντέχει ἄλλο τήν πίεση. Ἡ μητέρα της τηρεῖ ὅλες τίς νηστείες καί δέν ἀφήνει ἀκολουθία γιά ἀκολουθία καί τό ἴδιο θά ἤθελε καί γιά τήν κόρη της. Μέχρι πέρυσι ἡ Εὐγενία ἦταν τό «καλό παιδί» πού υπάκουε σέ ὅλα. Φέτος δέν ξέρει τί της φταίει καί ξεσπᾶ ...στόν ὑπολογιστή καί στή μητέρα. Κάποια μέρα της τό πέταξε:

— Δέ νηστεύω τή Μεγάλη Ἑβδομάδα! Καί στήν Ἐκκλησία δέν πηγαίνω! Νά τό ξέρεις.

Καί κανόνισε νά συνομιλεῖ μέ τή φίλη της, τή Βανέσσα, κάθε ἀπόγευμα στίς 7:30, τήν ὥρα τῆς ἀκολουθίας τοῦ Νυμφίου!! Ἡ Βανέσσα ἦταν ὁ ἄνθρωπος πού τήν καταλάβαινε καί μαζί ἔκαναν τήν ἐπανάστασή τους στό chat room.

Μεγάλη Δευτέρα, 7:30 μ.μ.

Ἡ Εὐγενία κάθεται στό γραφεῖο της μπροστά στόν ὑπολογιστή. Εἶναι ἡ ὥρα. Σήμερα θά στείλει στή φίλη της δυό πετυχημένες πόζες μέ τά καινούργια της κρεμαστά σκουλαρίκια. Τά ἀγόρασε, γιά νά γιορτάσει τό Πάσχα. Σίγουρα ἡ Βανέσσα θά τά θαυμάσει. Τί ἔχει νά γίνει! Καί μετά, θά ἔχουν ὅλο τό χρόνο δικό τους, γιά νά ξεδώσουν.

«Ἡ κατάσταση μέ τή μάνα μου δέν παλεύεται πιά», πληκτρολογεῖ ἀργά τίς σκέψεις της ἡ Εὐγενία. «Γιά ὅλα ἡ φταιχτρα εἶμαι ἐγώ. Γιά τούς βαθμούς, γιατί δέν κάνω δουλειές, γιατί δέν πάω στήν Ἐκκλησία. Μέ τίποτα δέν εἶναι εὐχαριστημένη. Τί νά κάνω;».

Μεγάλη Παρασκευή, 7:30 μ.μ.

Ἄλλοι λείπουν. Μόνη ἡ Εὐγενία συνεχίζει νά ἀντιδρᾷ. Πρῶτη φορά Μεγάλη Παρασκευή, τέτοια ὥρα λείπει ἀπό τήν Ἐκκλησία καί, γιά νά ναι εἰλικρινής, κάπως τῆς φαίνεται αὐτό. Ὁμως, κοίμισε τή συνείδησή της μέ κάτι πού τῆς εἶπε ἡ Βανέσσα: «Καί τί θά βγεῖ μέ μία φορά πού θά πᾶς στήν Ἐκκλησία; Ἄφου, ἔτσι κι ἀλλιῶς, τέλεια χριστιανή δέν μπορείς νά εἶσαι».

Μόλις εἶχε κλείσει τόν ὑπολογιστή, ὅταν ἀκούστηκαν καμπάνες. Πένθιμες καμπάνες. Σάν ὑπνωτισμένη βγήκε στό μπαλκόνι. Κοίταξε κάτω. Ἐνα πλῆθος κεριά, κεριά ἀμέτρητα... Περνοῦσε ὁ Ἐπιτάφιος... Νά κι οἱ μυροφόρες... Μηχανικά ἔκανε τό σταυρό της. Ξαφνικά, κάτι ξύπνησε μέσα της. Ἐνίωσε ταραχή. Ἐτρεξε στό κρεβάτι

της, κρύφτηκε μέσα στην κουβέρτα και ξέσπασε σ' ένα κλάμα βουβό.

Κυριακή του Πάσχα

Φορώντας τά κρεμαστά σκουλαρίκια της και κρατώντας την αναμμένη λαμπάδα της ή Εύγενία βρίσκεται στην αναστάσιμη θεία Λειτουργία. Δέν της πήγαινε νά συνεχίσει άλλο την άκομψη αντίδρασή της. Μάλιστα, πήρε και την απόφαση νά μείνει μέχρι τό τέλος της θείας Λειτουργίας μέ όλη την οικογένεια, όπως τό έκανε πάντα. Νιώθει όμως λίγο άβολα. Κοιτάζει δεξιά άριστερά. Βλέπει λαμπερά πρόσωπα. Δίπλα της ή μητέρα της έχει μιά γαλήνη στό πρόσωπό της και μοιάζει μεταρσιωμένη.

— «Σώμα Χριστού μεταλάβετε, πηγής άθανάτου γεύσασθε...». Ή μητέρα πλησιάζει στό Ποτήριο της ζωής. Ή Εύγενία μένει πίσω.

Οί ψάλτες ψάλλουν καλλίφωνα. Δοκιμάζει νά συγκεντρώσει τό μυαλό της σ' αυτά πού ακούγονται. Μά δέ συμμαζεύεται. Πιό εύκολα της έρχονται στό νοϋ οί εικόνες και τά κλικ του ύπολογιστή. Χαϊδεύει άμήχανα τά πλουμιστά σκουλαρίκια της. Μά κι αυτά δέν της δίνουν καμιά χαρά. Τώρα μετανιώνει ειλικρινά γιά όσα είπε κι έκανε. Μήπως όμως είναι άργά;

Ή θεία Λειτουργία βρίσκεται στό τέλος της. Τώρα ό άναγνώστης διαβάζει μέ τόνο πανηγυρικό τόν περίφημο Κατηχητικό λόγο του Χρυσοστόμου:

— «Εΐ τις εύσεβής και φιλόθεος... Εΐ τις έκαμε νηστεύων, άπολαυέτω νϋν τό δηνάριον...».

Άκούει έκστατική. "Οποιος έτοιμάστηκε, λέει, άς άπολαύσει τώρα τό μισθό του! Δηλαδή, άς χαρεί την Άνάσταση. Έπομένως, ή ίδια, πού... Δέν τολμά νά τό σκεφθεί. Σκύβει τό κεφάλι από ντροπή.

— «Εΐ τις έφθασε την ένδεκάτην, μη φοβηθή την βραδυτητα...», συνεχίζει ζωηρά ό άναγνώστης.

«Την ένδεκάτην»! Ή καρδιά της χτυπά δυνατά. «Την ένδεκάτην»! Μά... αυτό της ταιριάζει! «Την ένδεκάτην...». Έχουν κολλήσει οί δυό λέξεις στό μυαλό της. Καταλαβαίνει πως αυτή είναι ή χριστιανή της προτελευταίας ώρας, της ένδεκάτης. Τή συγχωρεί λοιπόν κι αυτήν ό Δεσπότης Χριστός;

— «Φιλότιμος... ό Δεσπότης, δέχεται τόν έσχατον καθάπερ και τόν πρώτον... ..Συγγνώμη γάρ έκ του τάφου άνέτειλε», προχωρεί ό λόγος. Ή Εύγενία τώρα νιώθει μιά δυνατή συγκίνηση. Αισθάνεται εύγνωμοσύνη γι' Αυτόν πού δείχνει τόση άγάπη, τόση συγκατάβαση στόν άνθρωπο και όλους τούς έλεει! Άλήθεια, σκέπτεται, πόσο πιό όμορφα άκόμη θά ένιωθε, αν είχε έτοιμασθει τή Σαρακοστή, όπως της έλεγε ή μητέρα! Δυό δάκρυα έτρεξαν στά μάγουλά της. Τά σκούπισε κρυφά. Μήπως αυτή είναι ή χαρά της Άνάστασης;

Ή θεία Λειτουργία έχει τελειώσει και τό πλήθος μέ τίς αναμμένες λαμπάδες προχωρεί πρός την έξοδο.

— Χριστός άνέστη!

— Άληθώς άνέστη! Παντου άκούγονται εύχές από χαρούμενα πρόσωπα.

Ή Εύγενία βρίσκεται δίπλα στους γονείς της. Ή μητέρα την κοιτάζει στά μάτια.

— Χριστός άνέστη, Εύγενία! της λέει μέ νόημα.

— Άληθώς άνέστη! άπαντά εκείνη χαμογελαστά, και ντροπαλά, μέ τό βλέμμα πρός τά κάτω, ζητᾶ νά προστατεύσει μέ τό χέρι τή φλόγα της λαμπάδας της νά μή σβήσει.

Νεφέλη